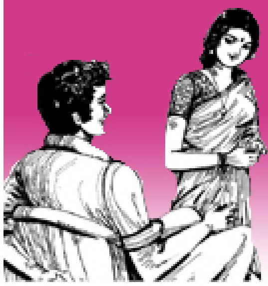

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

పోస్టింగ్ ఆర్డర్స్ కోసం సెక్రటేరియట్‌లో వెళ్తుండగా హేమంత్‌కి ముకుందం ఎదురొచ్చాడు.

"నమస్తే సర్! పోస్టింగ్స్ ఎక్కడిచ్చారు?" అనడిగాడు ముకుందం.

"ఇంకా లేదు. దానికోసమే" అన్నాడు హేమంత్.

ముందురోజు ఆఫీస్‌లో జరిగిన సంగతులన్నీ వివరించాడు హేమంత్‌కి ముకుందం.

"వ్వాట్! ఇంత జరిగిందా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యపోతూ.

"అవున్సార్! ఎంక్వయిరీలు, ఎక్స్‌ప్లనేషన్స్ ఏవీ లేకుండా... అంతా పకడ్బందీగా జరిగిపోయింది. దటీజ్ చంద్రమౌళీగారూ! ఇద్దరూ ఏడ్చుకుంటూ రిలీవయ్యారు."

"అదికాదండీ వసంత ఇంత ధైర్యం చేసిందా?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు హేమంత్.

"అదే పిల్లిలా వుండే వసంత ఇంతకి తెగించిందంటే అందరికీ ఆశ్చర్యమే. ఏవైనప్పటికీ చాలా మంచిపిల్ల సార్" అని మెచ్చుకున్నాడు.

హేమంత్ ఆలోచిస్తూనే ఆర్డర్స్ తీసుకుని తిన్నగా వరూధిని దగ్గరకెళ్ళాడు. వరూధిని హేమంత్ వెళ్ళేవరకు శెలవు పెట్టింది.

ఆమె కూడా మిశ్రమ భావాలతో సతమతమవుతోంది.

హేమంత్‌కి మంచి ఉద్యోగం వచ్చిందన్న ఆనందాన్ని అతను వెళ్ళిపోతాడన్న బాధ కప్పేస్తున్నది.

"ఆర్డర్స్ తీసుకున్నావా? కంగ్రాట్స్" అంది అతని చేతిలోని పోస్టింగ్ ఆర్డర్స్ తీసుకుని చూస్తూ.

ఆమెచ్చిన టీ తాగుతూ "మనం అర్జెంటుగా వసంత ఇంటికెళ్ళాలి" అన్నాడు హేమంత్.

"ఎందుకిప్పుడు?"

హేమంత్ జరిగినదంతా చెప్పాడు.

వరూధిని తెల్లబోయింది.

"ఇంత కష్టా!?"

"సరే పద" అన్నాడు తొందరపెడుతూ హేమంత్.

"ఒక్క నిముషం" అంటూ డ్రెస్ మార్చుకుని తల్లికి చెప్పి బయల్దేరింది.

దారిలో వసంత కొక చీర, పళ్ళు స్వీట్స్ కొన్నాడు హేమంత్.

ఇద్దర్నీ చూసి వసంత ఆశ్చర్యపోయింది.

"రాండి సారూ! రాండి మేడం" అంది కంగారుగా

వరూధిని తెచ్చినవన్నీ వసంత చేతికిచ్చింది.

"యియ్యన్నీ దేనికి మేడం? మీరిద్దరూ కనిపించరంటే దిగులుగా వుంది" అంది బాధగా.

"నువ్వు చేసిన మేలు మరచిపోను" అన్నాడు హేమంత్.

"ఏముంది సారూ మిమ్మల్ని కాపాడుకోటం మా బాధ్యత. నా కొడుకు ఆస్పత్రిలో వున్నప్పుడు నిలువు కాళ్ళమీద నిలబడ్డారు మీరు" అంది కన్నీళ్ళతో.

"భయపడకు. నేనున్నాను ఏ అవసరమొచ్చినా. వరూధిని వచ్చి చూస్తుంది" అన్నాడు లేచి నిలబడుతూ.

వసంత కన్నీళ్ళతో తలాడించింది.

బయటికి వస్తూనే "వరూ!" అన్నాడు హేమంత్.

"ఊఁ"

"నాతో వైజాగ్ వస్తావా?"

అతని ప్రశ్నకి వులిక్కిపడింది వరూధిని.

"వైజాగా? ఎందుకు?"

"జాయినింగ్ టైముంది. రెండురోజులు నాతో వుండొచ్చు కదా!"

"కాని.. అది మీ వూరు అయినా ఎక్కడుండాలి నేను?"

"సరోజని ఆంటీ ఇంట్లో వుంచుతాను. ఆంటీకి కూడ నువ్వంటే చాలా యిష్టం"

"కాని.. మీ వాళ్ళు అక్కడే వున్నారు కదా... చూస్తే"

"ఫర్వాలేదు. సిటీలో తిరిగే వాళ్ళు ఎక్కువ లేరు. అయినా ఎవరు చూసినా నాకేం భయంలేదు. నిన్ను జాగ్రత్తగా వెనక్కి పంపిస్తాను. మీ అమ్మగారికి చెప్పు"

వరూధిని తల పంకించింది.

రమేష్‌బాబు రిలీవయ్యాడు గాని. పాడేరులో జాయిన్‌కాలేదు.. సిక్‌లీవ్ పెట్టి ఇంట్లో కూర్చున్నాడు.

అతనికి తెలుసు - అతను ఎగ్జిక్యూషన్‌కి వెళ్ళి పనిచేయలేడు. ఎలాగైనా ఏ మినిస్టరన్నా పట్టుకుని తిరిగి ఇక్కడే రీ పోస్టింగ్స్ తీసుకోవాలని అతని ఆశ. కానీ చంద్రమౌళిగారున్నంత కాలం మినిస్టరు కాదు అతని తలలో జేజెమ్మ చెప్పినా వినడుగాక వినడు. చీఫ్ ఇంజనీరు ఇతనెంత చెబితే అంత.

"వెళ్ళి జాయినవ్వండి. ఇక ఆ ఆఫీసులో ఏ మొహం పెట్టుకుని పని చేస్తారు" అంది అతని భార్య కోపంగా.

"అవునయ్యా మాకే నీ మొహం చూడాలంటే రోతగా వుంది" అన్నాడు మావగారు పాన్ నవులుతూ.

"ఏంటి మీరంతా? అది దొంగ మాటలు చెప్పింది నేనేం దాని చెయ్యిపట్టుకోలేదు. ఆఫ్టరాల్ అటెండరది" అని గెంతాడు రమేష్ బాబు.

"నాకు మీ సంగతి తెలుసు. ఆడగాడిదని కూడ వదల్లు మీరు. ఛీ వెధవ బతుకు" అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయిందావిడ.

రమేష్ బాబు జుట్టు పీక్కున్నాడు.

రోడ్డుమీద కెళితే ఆఫీసు వాళ్ళు కనబడతారు. ఇంట్లో వీళ్ళగోల. "దీనికన్నా ఆ ఫస్టుక్లాసు ఏజెన్సీలో అలమలు తిని బతకడవే మేలేమో!" అనుకుంటూ చిరుచీకటిలో ఇంటికి దగ్గరగా వున్న థర్డ్ రేటెడ్ బార్‌లో కూర్చున్నాడు తాగుతూ.

"ఏవయ్యా నీకు ఈ బారే గతయ్యిందా?"

రమేష్ ఆ గొంతు విని వులిక్కిపడ్డాడు.

"ఎవరా?" అన్నట్టుగా చుట్టూ చూశాడు.

మసక మసక లైటింగ్‌లో గోడవారగా కూర్చుని తాగుతూ కనిపించాడు చక్రవర్తి.

అతన్ని చూసి వులిక్కిపడ్డాడు రమేష్‌బాబు.

"వీడి దరిద్రం ఇక్కడ కూడా" అనుకుంటుండగా చక్రవర్తి గ్లాసు పట్టుకుని రమేష్‌బాబు ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"ఏంటీ, ఆడు ఎళ్తా ఎళ్తా నిన్నాఫీసునుండి సాగనంపాడంటగా!" అంటూ భళ్ళున నవ్వాడు చక్రవర్తి.

ఆ మాటకి అరికాలు మంట నెత్తికెక్కింది రమేష్‌బాబుకి.

"ఇదంతా నీ నిర్వాకమే. వాణ్ణేదన్నా చెయ్యి అంటే వినకుండా డబ్బు మాత్రం తీసుకున్నావు" అన్నాడు అక్కసుగా.

"డబ్బా! ఏ మాత్రం ఇచ్చావు. డబ్బుకి మొహం చూసుకుంటే పనులిలానే చెడతాయి భాయీ. కక్కుర్తిగా ఎడాపెడా సంపాదించావు. ఎందుకలా పళ్ళుగిట్టకరచుకుని బ్రతుకుతావు. చివరికి ఎవరి పాలో నీ డబ్బు. కాస్త అనుభవించు రాజా అనుభవించు" అంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు చక్రవర్తి.

చక్రవర్తి మాటలకి లేచి వెళ్ళిపోవాలనిపిస్తున్నది రమేష్‌బాబుకి.

కాని...ఎక్కడో ఏదో ఆశ.

వీడి ద్వారానే తను వరూధిని మీద కక్షతీర్చుకోగలడు. ఎలాగైనా వీణ్ణి దానిమీదకి ఆయుధం చేసి విసరాలి.

"నేను సంపాదించిందంతా నీకు తెలుసా?"

"ఎవరి దగ్గర ఎప్పుడెంత నొక్కేసావో లిస్టు చూపించనా?" అంటూ జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు చక్రవర్తి.

"ఓహో! అంత డీటైల్స్ సేకరించేవా?"

"ఈ చక్రవర్తి వుత్త క్రిమినల్ కాదు మిస్టర్. పది తలలున్న ఇంటిలిజెంట్ క్రిమినల్"

"అద్సరే, నీ పెళ్ళాం రేపోమాపో వాణ్ణి పెళ్ళాడబోతుంది. నీ కూతురికి వాడు తండ్రవ్వబోతున్నాడు. సిగ్గుగా లేదా?" అతన్ని ఎలా దెబ్బతీసి రెచ్చగొట్టాలా అని మరో ప్రయత్నం చేసాడు రమేష్‌బాబు.

"హహహ! ఏవి తెలివి? నన్ను రెచ్చగొట్టి నీ పని జరిపించుకోవాలని మహా తాపత్రయపడుతున్నావు. నా కోపాన్ని అవసరానికి మాత్రమే వాడుకుంటాను మిస్టర్. నాకు డబ్బు రాలందే ఏదీ చెయ్యను వస్తా" అంటూ లేచాడు చక్రవర్తి.

రమేష్‌బాబు అసంకల్పితంగా అతని చేతిని పట్టుకున్నాడు. "ఆగాగు. ఇవ్వనన్నానా!? నాకు నిజానికి హేమంత్ మీద అంత కోపం లేదు. నా పగంతా దానిమీదే దాని వల్లనే ఇదంతా జరిగింది. అది సుఖపడకూడదు. కుళ్ళికుళ్ళి ఏడవాలి. అదే నా తీవ్రమైన కోరిక" అంటూ జేబులోంచి పదివేల కట్ట తీసిచ్చాడు.

చక్రవర్తి ఆ కట్టని అటూ యిటూ తిప్పి "దీంతో అది కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడవాలా? ఇప్పుడు బార్‌లో ఏకబిగిన కూర్చుంటే సిగరెట్ నుసిలా రాలిపోతుంది" అన్నాడు హేళనగా.

"సరే! రేపొద్దున్నే ఇక్కడికేరా! తెచ్చిస్తా"

"దట్స్ గుడ్ వస్తా!" అంటూ లేచి తూలుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు చక్రవర్తి.

రమేష్ పళ్ళు పటపటలాడాయి వరూధినిని తలచుకుని.

"చూస్తాను. నీ సంగతి చూస్తాను" అనుకుంటూ ఇంటిదారి పట్టాడు.

రైలు కదిలింది.

ఫస్ట్ ఏ.సిలో కూర్చున్నారు హేమంత్, వరూధినులు.

వరూధినికి ఏదో జంకుగా వుంది.

హేమంత్ అంటే ఎంత యిష్టమున్నా, తనే అతని పట్ల ఎంతో చొరవ తీసుకుని స్నేహం చేసి సినిమాలకి షికార్లకి తిరిగినా, ఇప్పుడిలా ఒంటరిగా పెళ్ళికాకుండా అతనితో ప్రయాణం చెయ్యడం అదోలా గిల్టీగానే వుంది.

హేమంత్ ఆమె వైపు చూశాడు.

ఆమె భయాన్ని కూడా గ్రహించాడు.

"వరూ!"

"ఊ" అంది.

"ఏమయినా చెప్పు"

"ఏం చెప్పను?

"ఎప్పుడూ లొడలొడా వాగేదానివి కదా! అలాగే ఏదయినా చెప్పు"

వరూధిని చిన్నగా నవ్వింది.

"భయపడుతున్నావా?" అతను నవ్వుతూ అడిగాడు.

"లేదు. లేదు ఎందుకు భయం నువ్వేమన్నా రాక్షసుడివా?" ఆమె తడబడుతూ అంది.

అతను నవ్వాడు.

"మరెందుకలా అటూ యిటూ చూస్తున్నావు. ఇది ఏ.సి కంపార్టుమెంటు. నువ్వు చూడాలన్నా ఏవీ కనపడవు. చచ్చినట్లు నన్నే చూడాలి. తప్పదు నీకీ శిక్ష"

"అదేం కాదు హేమంత్. నువ్వు ఎకాయెకి నన్ను వైజాగ్ తీసుకెళ్తున్నావు. అక్కడ మీ వాళ్ళున్నారు. పైగా సరోజినీ ఆంటీ యిల్లు మీ యింటికి దగ్గరే కదా! భయమేస్తుంది" అంది మెల్లిగా.

బదులుగా హేమంత్ సాలోచనగా చూశాడు.

"భయపడకు వరూ! నేను చూడ్డానికి మెత్తగా భయస్తుడిలా కనిపిస్తున్నానేమోగానీ టైమొచ్చినప్పుడు వెనక్కి తిరిగే మనిషిని కాను. ఆరు నూరయినా నీ చెయ్యి వదలను. ఎందుకో మా వైజాగ్‌లో కొన్ని ప్రదేశాల్లో నిన్ను పక్కన పెట్టుకుని తిరగాలని ఆశ. మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుస్తామో?"

అతని వైపు భయంగా చూసింది వరూధిని.

అసంకల్పితంగా అతని చేతిని పట్టుకుంది.

ఆ చేతిమీద తన చేతిని వుంచి భరోసా యిస్తున్నట్లుగా తట్టాడు.

"పుట్టాక నేను చాలా గాఢంగా ప్రేమించింది మా అమ్మని. మా నాన్న పెట్టిన కష్టాల్ని ఆ మహాతల్లి ఎలా ఓర్చుకుందో ఏమో? అతనికసలు హృదయమే లేదు. నేను తెలియక చేసే అల్లర్లని కూడా ఎంతగానో సహించేది. ఊహ వచ్చాక నేను పెద్దయి అమ్మని సుఖపెట్టాలనుకున్నాను. ఒకసారి నా స్కాలర్‌షిప్‌లో మనీ దాచి అమ్మకి అరతులం బంగారం కొన్నాను. తీరా యిద్దామని వెళ్ళేసరికి అమ్మ

శవం గుమ్మంలో ప్రత్యక్షమయ్యింది. అది చివరికి అక్కకి మంగళసూత్రంగా మారింది. తిరిగి నా మనసులో నువ్వు ప్రవేశించావు. నీకు తెలీదు వరూ నేను నా జీవితాన్ని నీకే అంకితమిస్తున్నా!! అది సుఖం కాని.. మరొకటి కాని...దట్సాల్. మాటలు రావు నాకు."

హేమంత్ నిజానికి చాలానే మాట్లాడాడు ఇన్ని రోజులకి.

వరూధిని అతన్ని విస్ఫారిత నేత్రాలతో చూసింది.

ఆ వెంటనే చలించిపోయింది.

ఇందాకటి సందేహాలన్నీ తుడిచిపెట్టుకుపోయి ఆమె అతని పక్కకి వచ్చి కూర్చుని అతని భుజమ్మీద తలానించింది.

హేమంత్ ఆమె తల నిమిరాడు.

మూసుకున్న ఆమె కనుల వెనుక అపారమైన నమ్మకం ప్రేమ, ధైర్యం పెనవేసుకోవడం అతను కూడా గ్రహించగలిగాడు.

కాని అదే రైల్లో ఆర్డినరీ సెకండ్ క్లాసులో మరో వ్యక్తి వాళ్ళని ఫాలో చేస్తున్నాడని వాళ్ళకి తెలియదు.

అతనే చక్రవర్తి.

విశాఖపట్నంలో ప్లాట్‌ఫారమ్మీద దిగిన హేమంత్‌ని, వరూధినిని వాళ్ళు గమనించకుండా ఫాలో అవుతున్నాడు చక్రవర్తి.

ప్లాట్‌ఫామ్మీద పొద్దుటే వచ్చిన రైళ్ళతో జనం క్రిక్కిరిసి వున్నారు.

జనాన్ని తప్పించుకుని వాళ్ళని ఫాలో చెయ్యడం చక్రవర్తికి చాలా కష్టంగా వుంది.

అయినా వరూధిని వేసుకున్న పింక్ చుడీదారు ఆనవాలుతో పరిగెత్తుతున్నాడు.

ఇంతలో ఎవరో ఆడమనిషి అతన్ని గట్టిగా గుద్దేసింది.

అసలే రాత్రంతా కంపార్టుమెంటులో కూడా తాగుతున్న చక్రవర్తి అంతదూరం తూలిపోయాడు.

అసలే నోటిదురుసున్న చక్రవర్తి "ఏంటే, కళ్ళు కనబడటంలేదా?" అన్నాడు.

అంతే. ఆమె హార్మోనియంమ్మీద చకచకా మీటలు నొక్కేసినట్లు తిట్ల పురాణం అందుకుంది.

"ఏట్రా ఎవులికి కల్లుపోనాయి. దొంగసచ్చినోడ. పొద్దున్నే పూటుగా తాగేసి ఒల్లూ పై తెలీకుండా ఆడంగుల మీనడిపోతున్నావు నీ జిమ్మడ. నీ బూడిద కాలికి యేలికి పోనూ.." ఆవిడ తిడుతూనే వుంది.

చక్రవర్తి అవాక్కయి పరుగులంకించుకుని స్టేషన్ బయటకొచ్చాడు.

అతని బుర్ర దిమ్మతిరిగిపోయింది.

కాసేపు ఏమీ అర్థం కాలేదు.

తనసలు వైజాగెందుకొచ్చినట్లు?

అర్థమయి చుట్టూ చూశాడు.

దూరంగా పింక్ కలర్ డ్రెస్సు కనిపించింది.

గబగబా పరిగెత్తాడు ఆవిడ దగ్గరకి.

తీరా చూస్తే ఆమె ఒక చంటి పిల్లాణ్ణెత్తుకుని భర్తకూడ వెళ్తోంది.

అతను తల పట్టుకున్నాడు.

ఇప్పుడీ సిటీలో ఎక్కడని వెదకాలి?

అప్పలమ్మల్ని చూస్తే చాలు అతనికి వణుకొస్తున్నది.

"ఆటో కాని కావాలేటి బావూ?" ఆటో అతని పిలుపుతో ఈ లోకంలోకొచ్చి "ఏదైనా హోటల్‌కి పోనివ్వు" అన్నాడు.

ఆటో కదిలింది.

గుమ్మంలో నిలబడి వున్న హేమంత్‌ని, వరూధినిని చూసి తెల్లబోయింది సరోజని.

వెంటనే అర్థం చేసుకుని "ముందు లోపలికిరండి" అంది కంగారుగా.

వాళ్ళు లోపలికి రాగానే ధడాల్న తలుపు లేసి "ఎవరన్నా చూశారా!" అంది.

"లేదులే ఆంటీ ఇంకా సరిగ్గా తెల్లారలేదు కదా!" అన్నాడు హేమంత్.

"ఈ అమ్మాయి..."

"తెలుసులే! వరూధిని"

"కూర్చోమ్మా" అంటూ కుర్చీ ముందుకి తోసింది.

సరోజని పక్కన నేలమీద చతికిల పడ్డాడు హేమంత్.

"ఏంర్రా ఇలా ఎకాయెకీ తీసుకొచ్చేసావు, నీ జాబు చూస్తే రణరంగమవ్వదూ!" అంది సరోజని.

హేమంత్ నవ్వి "ఎప్పుడయినా అయ్యేదే ఏదో కాస్త ముందూ వెనుకా. ముందు వరూధినికి ఏం కావాలో చూడు" అన్నాడు.

"అయ్యో నా మతిమండ. నువ్వొచ్చి మొహం కడుక్కో తల్లీ. నేను కాపీలిస్తాను" అంది సరోజని వరూధిని బాత్రూం చూపిస్తూ.

వరూధిని బ్రష్ తీసుకెళ్ళగానే "పిల్ల బాగుందిరా ఇంత చిన్నపిల్లకి పెళ్ళి.. పిల్లా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"ష్! వింటుంది"

"సర్లే మీ ఇంటికెళ్తావా? వెళ్తాను. ఇప్పుడు కాదు. వరూధినీని పంపించేసాక" అన్నాడు.

"సరే! బయటకెళ్ళకు. గోడల పక్కన నక్కలుంటాయి. అవసరమున్నా లేకపోయినా చెడగొడితే వాటికి సంబరం" అంటూ హెచ్చరించి కాఫీ పెట్టడానికి వెళ్ళింది సరోజని.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments